

Ο επί της καθέδρας σοφιστής *concept*

Τα τελευταία χρόνια δεν βγαίνω από το σπίτι μου. Ο έξω κόσμος μου φαίνεται πλέον σαν μια ξεθωριασμένη φωτογραφία με ανθρώπους που αλληλοκατηγορούνται· έχουν τη βεβαιότητα πως κρατούν στο χέρι λουρί με κάποιον καλοσυνάτο σκύλο ή μια υποταγμένη γάτα.

Συχνά όμως με επισκέπτεται εκείνο το παράξενο θηλαστικό με τα έξι πόδια και τα τέσσερα χέρια, αν και θυμάμαι πως ούτε μια φορά δεν τού άνοιξα την πόρτα για να περάσει μέσα. Με πλησιάζει, στέκει βουβό απέναντί μου και περιμένει. Για να βυζιάξω; Είμαι σίγουρος πως εποφθαλμιά τον θρόνο μου.

Μέρα με τη μέρα η όρασή μου αλλοιώνεται. Δεν ξέρω αν φταίει κάποια ασθένεια των ματιών ή μια μικρή βλάβη που πιθανόν υπάρχει λίγο πίσω απ' αυτά. Οι λεπτομέρειες χάνονται σιγά-σιγά και μικρές, ιδιάζουσες παραμορφώσεις έρχονται να πάρουν τη θέση τους. Αδύναμες τρίχες παρατάσσονται στη σειρά σχηματίζοντας έναν δειλό φράχτη που αποτελεί το όριο ανάμεσα στη ζωή και τη ζάλη, πόροι τού ξύλινου δέρματος γίνονται φούσκες – στραγάλια, και γυαλιστερά χέρια αποκτούν φύση και πρόθεση κροκοδείλου. Και δεν αργεί να πιάσει βροχή, μια βροχή που γίνεται ένα με το μαύρο αίμα αλλά και με τα μυστικά δάκρυα τού επισκέπτη μου. Παλαιά, παρόμοιες οντότητες με υποχρέωναν ευθύς να σταθώ όρθιος και στη συνέχεια να υποκλιθώ, μα τώρα μου αρκεί που αναγνωρίζω σε αυτές τον δόλιο ρόλο τού θηρευτή και τού κενταύρου.

Περιμένω στωικά την ώρα της απόλυτης απραξίας ή την πλήρη τύφλωση.